Het Bolsjewisme en de Joden

Vóór alles stel ik er prijs op te verklaren, dat ik alles behalve antisemiet ben; integendeel, ik ben veeleer een vriend der Joden, want gedurende mijn bijna 50-jarig verblijf in Rusland heb ik in tal van intelligente Joodsche kringen verkeerd en mij daar steeds mogen verheugen over de hooge begaafdheid en de talenten der Joden, terwijl ik ook hun vriendschap mocht genieten, en dat juist geeft mij aanleiding dit werkje te schrijven.

Uit volle, eerlijke overtuiging moet ik openlijk bekennen, dat de zoo gevaarlijke, gevreesde en door de intellectueelen niet ten onrechte zoozeer gehate Bolsjewiki nauw verbonden zijn aan het Jodendom. De oorsprong van het Bolsjewisme in Rusland, de kern ervan, is te zoeken bij een fanatieke, onverantwoordelijke bende Joden. Deze heeft zich den algemeenen chaos in Rusland, welke door den onzaligen 4-jarigen oorlog is ontstaan en die na de eerste omwenteling in Februari 1917 door Duitschland nog verhoogd werd, ten nutte gemaakt om hare roofzuchtige plannen en haar wereldbeschaving en cultuur vernietigende propaganda bij de door en door goedmoedige, maar helaas door eeuwen van Zarisme onderdrukte en daardoor ver in beschaving achterstaande volkeren van Rusland ten volle ten uitvoer te brengen.

Deze bende, die zich nu het Volkscommissariaat aller Russen noemt en wier leden zich jarenlang in ‘t buitenland en in Siberië als welwillende propagandisten voor het sociale leven der menschheid verborgen hielden, bestaat bijna uitsluitend uit Joden, die weer uitsluitend Joden of het uitschot der menschheid tot hun helpers kiezen. Tot welk commissariaat in Petersburg of Moskou men zich ook wendt, overal spelen vuile, uitgemergelde Jodenjongens, omstuwd door matrozen en gewezen strafgevangenen, een eerste rol.

Toen in 1914 de oorlog uitbrak, en ook later, namen de Joden uit Rusland bij duizenden de wijk naar Zweden en elders, om zoodoende den militairen dienst te ontkomen; nu, bij het heerschende bolsjewisme, zijn de meeste aanvoerders der Roode Garde Joden.

Nemen wij nu verder de propagandisten, die in ‘t buitenland hunne gevaarlijke vangarmen uitstrekken in Duitschland, Scandinavië, Zwitserland, Holland enz.; het zijn bijna overal voornamelijk Joden; ik behoef hen niet met name te noemen; ieder kent ze in zijn eigen land voldoende.

Dit tot inleiding van mijn geschriftje, om thans tot de kern, het ontstaan en het optreden, zoowel als de gevolgen van het bolsjewisme in Rusland te komen en om de wereld, en in de eerste plaats hen, die met de gevaarlijke handelwijze dezer bende niet voldoende bekend zijn, opmerkzaam te maken op de vreeselijke gevolgen daarvan.

Toen in Februari 1917 de groote revolutie in Rusland uitbrak, waren er twee factoren, die onmiddellijk den vreeselijken chaos, die onvermijdelijk was, deden voorzien.

De eerste was de bevrijding van de gezamenlijke strafgevangenen uit hunne cellen, waardoor ‘t openbaar leven aan de grootste gevaren werd blootgesteld; de tweede factor was het bevel van den toemaligen minister van Oorlog Gutschkoff, waarbij alle militairen gelijk in rang worden gesteld, zoodat een generaal niets meer was dan een gewoon soldaat, waardoor het Russische leger in den kortst mogolijken tijd ineenstortte en de eenvoudige soldaat geen begrip van plicht en schuld meer had.

De gevangenen, die zich dadelijk van militaire kleederen meester maakten, vermengden zich met de soldaten, oefenden op het goedmoedige, domme volk hun gevaarlijken invloed uit en moord en roof deden in Rusland hun intocht en namen hand over hand toe.

Kerenski, die intusschen aan het hoofd der regeering was komen te staan, deed wat bi] kon om de gevaarlijke elementen zooveel mogelijk in bedwang te houden, maar deze hadden reeds al te veel macht gekregen.

Intusschen woedde de oorlog voort; Duitschland lachte reeds in zijn vuistje; de grootste en gevaarlijkste tegenstander, Rusland, was zoo goed als verlamd; alleen één groote vijand in ‘t verlamde land moest nog uit den weg worden geruimd; dat was de sociaal-democratische partij, welke zich de uiterste moeite gaf, aan de Geallieerden trouw te blijven en zooveel mogelijk het Russische leger intact te houden, om ten minste zich met eere uit den oorlog terug te trekken.

De demoralisatie in ‘t Russische leger was echter reeds te ver gevorderd en het Duitsche Ministerie van Buitenlandsche Zaken werkte dag en nacht om het Russische rijk totaal in den afgrond te storten, om het voor altijd in zijn strijdmacht te verlammen en zich dan met volle kracht op de Entente te kunnen werpen, Rusland intusschen uit te zuigen en den boer zijn laatste stukje brood te ontnemen.

Om het slechts zwak uit te drukken, gaf Duitschland tot dat doel aan de hoofdleiders der gevaarlijke bolsjewistische bende de gelegenheid, zich door Duitschland naar het bloedende Rusland te begeven, om den laatsten vijand, de sociaaldemocratische partij, te vernietigen, want deze was volgens verklaring van Duitschland al te zeer Engelsch gezind.

Lenin (Uljanoff) verscheen in Rusland en betrok het paleis van de vroegere maitresse van den keizer, de danseres Kscheschinskaja, en hield nu onafgebroken zijn meetings.

De millioenen begonnen te vloeien en in alle deelen der stad Petersburg doken obscure Joodsche figuren op, die propaganda maakten voor Lenin’s leer.

Al dadelijk sloten zich in de eerste plaats matrozen en Letten bij Lenin aan en dat was reeds voldoende om zich met wapengeweld van de geheele macht te verzekeren. De gezamenlijke leiders der bolsjewiki zijn straatarme lui; ieder kan dus zijn conclusie trekken, waar dat groote kapitaal voor propaganda wel vandaan moest komen en waar het grootendeels belandde.

De Bolsjewiki lieten zich in den beginne doorgaan voor socialisten van de uiterste linkerzijde, d.w.z. voor echte socialisten, want volgens hen waren Kerensky en zijn aanhangers in geenen deele socialisten; het waren imperialisten on wel imperialisten der Entente, die het volk slechts op een dwaalspoor wilden helpen, terwijl in de bolsjewistische leer vóór alles de heilige (?) belofte gold, het volk vrede en brood te geven. De Russische boer, wien het daarom alleen te doen was (want de oorlog was in Rusland van het begin af inpopulair geweest, daar niemand onder ‘t volk feitelijk wist waarom en waarvoor hij zijn leven moest offeren) had — zooals vanzelf spreekt — geen flauw denkbeeld van wat socialisme en democratie was, daar hij eeuwenlang als slaaf behandeld was en van een westersche beschaving totaal niets afwist. De Russische boer wilde dan ook eindelijk rust hebben, weer naar huis gaan en zijn oeconomisch leven verbeterd zien. Deze heilige toezegging gaven hem de bolsjewiki door middel van handige, sluwe propagandisten en de Russische boer werd een

bolsjewiek, zonder eigenlijk te weten, welke gevaarlijke artikelen er, voor hem zelf misschien wel in de eerste plaats, in het program der bolsjewistische leiders voorkwamen.

Zoo kwam het dan in October 1917, kort voor de in uitzicht gestelde volksvergadering, tot de beschieting van het Winterpaleis, waar Kerensky's regeering zetelde; hoofdzakelijk door matrozen en Letten, waarmede de bolsjewiki de heerschappij wisten te verkrijgen, had deze beschieting plaats.

Kerensky's pogingen, met een leger de bolsjewiki te bestrijden, mislukten; hij had door de ontstane anarchie het vortrouwon van het volk verloren. Het Russische volk had genoeg van den oorlog, het wilde vrede en brood, maar het kreeg niets van dat al.

De heerschappij door geweld der bolsjewiki begon en voerde tot een schrikbewind over het Russische volk en leidde tot volledige vernietiging van het industriëele en oeconomische leven in Rusland. Duitschland had zijn listig spel gewonnen en was tevreden. Neen toch niet; 't was bij lange na niet tevreden; eerst nu kon het naar hartelust zijn spelletje voortzetten.

Nu het Russische leger geen tegenstand meer kon bieden en de Engelsche invloed onschadelijk was gemaakt, werd het vroeger zoo machtige Russische rijk van alle kanten door Duitsche militaire macht bezet, die steeds voorwaarts trok.

Het eerst nam Duitschland bezit van die deelen van Rusland, waar het 't meeste voordeel kon behalen. Oekraine werd bezet, een land, dat half Rusland van graan, suiker enz. voorzag; daarop volgden het rijke Zuiden en de Kaukasus met zijn rijke naftabronnen en ertsen. De bezetting der Oostzeeprovinciën had eigenlijk geen ander doel, dan de slechts weinige daar wonende Duitsche aristocraten, grondbezitters, die — dit zij vermeld — gedurende den oorlog een voor Rusland verraderlijke rol speelden, te bevrijden en deze provinciën daarna te annexeeren, of wel onder Duitsch protectoraat te steUen; tegelijk werd Duitschland op deze wijze heer en meester over de Oostzeehavens. Alleen schuilde er voor Duitschland in Finland nog eenig gevaar; de sterke vesting Sveaborg, nog steeds onder Engelschen invloed, was de basis der Engelsche onderzeebooten enz. Maar ook hieraan wist Duitschland spoedig een einde te maken.

Het Finsche proletariaat, dat reeds altijd door de krachtige onderdrukking van het Russische Czarisme sterk socialistische gezindheid toonde en dat in den grond der zaak een sluw, wraakzuchtig volk is, werd al heel makkelijk door de Russische bolsjewiki tot revolutie in Finland overgehaald ; de zich nog in Finland bevindende matrozen speelden daarbij mede een groote rol en zoo ontstond er zonder eenige moeite een bolsjewistisch- Finsehe omwenteling m Finland.

Dank zij de hoogstaande beschaving in Finland en het krachtig zelfbewustzijn der intelligente Finsche bevolking, vormde zich dadelijk een Witte Garde onder bevel van den hinken Finschen generaal Mannerheim, die de Roode Garde een sterken tegenstand bood.

Het Finsche proletariaat werd door de bolsjewiki voortdurend zoo flink van manschappen en munitie voorzien, dat de Finsche Witte Garde op den duur geen voldoenden weerstand meer kon bieden, maar zij gedroeg zich toch heldhaftig. De Entente had reeds lang de arglistige plannen van Duitschland doorzien, maar daar zij zelf in 't Westen ter verdediging van eigen grond geheel in beslag werd genomen, kon zij helaas! niet de noodige stappen doen, die zij anders misschien gaarne had ondernomen. Ook wilde Engeland zich niet met de

binnenlandsche aangelegenheden van Rusland bemoeien, daar het als vroeger gaarne goede vrienden met Rusland bleef.

Toch had Engeland reeds lang met behulp van in Siberië gevangen Tschecho-Slowaken — die op hun tocht huiswaarts, waar zij de vrijheid van hun eigen land wilden gaan verdedigen, door de bolsjewiki waren aangevallen — en gesteund door een groot deel der naar Siberië uitgeweken Russische officieren, in den Oeral een front gevormd; het bezette de Murmankust zoowel als Archangel, waar zich groote voorraden munitie, grondstoffen en levensmiddelen der Entente bevonden, waarop, zooals van zelf spreekt, Duitschland speculeerde. Ook in Wladiwostock bevonden zich groote voorraden der Entente.

Deze fronten waren tegen de door bolsjewiki gesteunde Duitsche bedreiging gevormd, maar geenszins tegen het werkelijke Russische volk. Intusschen werd de toestand voor de Witte Garde in Finland door steeds versche, oprukkende troepen der Roode Garde en nieuwen munitieaanvoer uit het bolsjewistische Rusland steeds bedenkelijker. Ten einde zich voor altijd van Rusland los te maken en een zelfstandig rijk te stichten, en ook uit oude sympathie voor Duitschland, riep het intellectueele Finland Duitschlands hulp in. Deze. roepstem was Duitschland welkom, want nu kon het immers dadelijk Finland met militaire troepen bezetten, er een Duitschen vorst aan ‘t hoofd plaatsen en zoodoende een van Duitschland afhankelijken staat stichten. De Engelsche invloed in Finland was daarmede vernietigd, Duitschland kon een wakend oog houden over de operaties der Entente in Noord-Rusland en deze zoonoodig met of zonder Finsche hulp bestrijden. In minder dan geen tijd werd Finland van bolsjewiki gezuiverd, die, voor het grootste doel over de Finsche grens verjaagd, de wijk namen naar Rusland. Het imperialistisch-militaristische Duitschland schaamde zich niet, kort daarna met de bolsjewistische bende den bekenden Vrede van Brest Litowsk te sluiten, ja zelfs met haar in diplomatieke betrekkingen te treden, een daad, die in de geschiedenis van Duitschland voor altijd een schandvlek zal blijven.

Intusschen had Duitschland den bolsjewistischen leiders de gelegenheid geboden, de opperheerschappij aan zich te trekken, hen tot zijne handlangers te maken, in het volle bewustzijn, dat, wanneer Duitschland maar eerst zegevierend uit den oorlog te voorschijn zou komen, het met die bende wel gauw zou afrekenen, om dan Rusland langzamerhand in zijn macht te krijgen en naar eigen goedvinden te koloniseeren, niet vermoedende, welk een groot gevaar die bende nog eens voor Duitschland zelf en de geheele beschaafde wereld zou kunnen worden.

Tot zoover het politieke wordingsproces van het bolsjewisme en zijn gevolgen, om thans over te gaan tot zijn daden en gedragingen en de gevolgen daarvan.

Finland, waar de bolsjewiki betrekkelijk korten tijd gehuisd hebben, werd spoedig in een puinhoop veranderd. Moord, roof en hongersnood vertoonden zich in alle dorpen en steden, waarvan de bolsjewiki zich hadden meester gemaakt.

Ieder meer of minder ontwikkeld mensch, die zich op straat vertoonde, werd naar willekeur der bolsjewiki eenvoudig vermoord; wat niet bijtijds uit bankinstellingen in veiligheid gebracht kon worden, werd geroofd; de bolsjewiki drongen particuliere woningen binnen, moordden, roofden en namen de bewoners in hechtenis; de landhuizen, die dichter bij de Russische grenzen gelegen waren en waarin moestal Russen woonden, werden eenvoudig uitgeplunderd en in brand gestoken, waarbij onmenschelijke scènes plaatsgrepen. De

matrozen maakten van het oogenblik gebruik om alles wat los was of losgeschroefd kon worden op de oorlogsschepen, te gelde te maken.

Het industriëele en oeconomische leven in Finland was natuurlijk totaal verlamd, er heerschte de grootste hongersnood en een algeheele chaos. De regeering der bolsjewiki in Rusland nam aanvankelijk een onschuldig karakter aan, daar er geen Witte Garde bestond, die haar weerstand bood of bieden kon.

De verschillende regecringen na de revolutie hadden reeds alles gedaan om de officieren van ‘t Russische leger te ontwapenen, niet vermoedende, welk een grooten dienst zij daarmee aan het bolsjewistisch gevaar bewezen hadden. Alleen de sabotage van den Russischen ontwikIS kolden stand trof in den beginne de bolsjewiki zeer gevoelig, maar later gaf die sabotage hun des te meer macht, daar voor de bolsjewiki nu de weg geopend was, zich zelfstandig te maken.

Als de intelligente kringen niet gesaboteerd hadden, dan zouden ze tegenover het toen nog kleine aantal bolsjewiki een sterke overmacht hebben behouden en door verstandige samenwerking misschien mettertijd de bolsjewiki verdrongen hebben en ten slotte nog een wettelijke regeering in Rusland hebben gegrondvest.

Maar het was helaas den hoogeren geestelijken kringen in Rusland als ingeboren, den Russischen boer en arbeider te tyranniseren; hem als huns gelijke, ja zelfs maar als mensch te behandelen, was hun ten eenen male onmogelijk; zij hadden trouwens nooit menschelijk met hun kunnen redeneeren en beloften tegenover hen hielden zij nooit.

De intelligente wereld zelf leefde onder elkaar steeds in ruzie en krakeel: er was geen eenheid, geen samenwerking en daarom zei ik clan ook: “misschien.”

De bolsjewiki begonnen zich te organiseeren: een groot aantal joodsche elementen, matrozen, Letten en mannen die uit de arbeidersklasse zich hadden opgewerkt en eigenlijk nog eerst eens de school hadden moeten bezoeken, werden tot verschillende staatsbetrekkingen geroepen; in de bankinstellingen, die op een goeden dag gewoonweg door de gewapende Roode Garde bezet werden, traden gelijksoortige elementen beheerend op, want de gezamenlijke ambtenaren aan de banken sloten zich aan bij den algomeenen sabotagegeest der intelligenten.

De ontruiming van overheidsinstellingen en de nationaliseering van Ruslands industrie begon van nu af op grooten schaal. Zonder eenige redelijke overweging, zonder oenig vast program werd er ontruimd; als er maar van de eene plaats naar de andere werd geëvacueerd, kwam het “waarheen” er verder niet op aan; ook werd hoofdzakelijk deelsgewijze ontruimd, d.w.z. de verschillende deelen van een en hetzelfde bestuur of industrieel domein werden naar verschillende steden gestuurd; een groot gedeelte der weg te voeren voorwerpen werd door gewetenlooze lieden vernietigd en een nog grooter deel geroofd.

Waarom er zooveel weggevoerd werd, daarvan kon niemand zich rekenschap geven. Ging het hier om het naderende Duitsche gevaar of om dat van de zijde der Entente?

De bolsjewiki zagen zich ineens door vijanden omringd, wat hun aanleiding gaf hun zetel naar Moskou te verplaatsen, waar zij, meer in’t centrum van Rusland huizende, zich veiliger

waanden. In Petersburg en Noord-Rusland werd voorloopig de Noordelijke Commune onder voorzitterschap van Zinowieff gesticht.

Alles wat maar te nationaliseeren was, werd genationaliseerd, in de eerste plaats de banken. De keizerlijke bank werd volksbank en de verschillende particuliere banken op aandeelen werden tot onderafdeelingen van de volksbank gemaakt. Niemand was meer baas over zijn geld. Van de rekeningen-courant mocht maandelijks slechts een klein deel worden afgenomen, dat bij de enorm stijgende prijzen dor levensmiddelen hoogstens voor een paar dagen toereikend was. Daaruit wisten de Joden dadelijk onder elkaar een goed zaakje temaken.

Zij verdisconteerden chèques van een willekeurig bedrag tegen 15 en 20%, terwijl zij met hun geloofsgenooten, de heeren Commissarissen der banken, in goede relatie stonden en zoodoende wel aan hun geld wisten te komen.

Een ongeloofelijke zwendel ontstond in het bankwezen. Lui, die zoo goed als niets meer op hun rekening- courant hadden, toucheerden tienduizenden en omgekeerd konden zij, die nog groote sommen bezaten, zelfs niet aan een paar honderd roebel komen. Toen ten slotte de bolsjewistische jongelui op de banken administratief de kluts kwijt waren, begonnen zij op de diverse rekeningen-courant overschrijvingen te doen dat het een aard had.

Zij, die safes in de banken hadden, mochten er langen tijd niet vrijelijk over beschikken, tot een decreet werd uitgevaardigd, waarin bekend gemaakt werd, dat het aanwezige goud en zilver, dat zich in de safes bevond, verbeurd verklaard werd. Op een vastgesteld uur werden de bezitters van safes verzocht ze te openen, waarbij al het goud en zilver in staven of in munt eenvoudigweg gestolen werd en de heeren commissarissen zich totaal niet geneerden, tal van kostbare j uweelen sieraden gewoonweg te verdonkeremanen. In plaats van edel metaal werd een vodje papier uitgereikt, dat, zoowel wat spelling als inhoud betreft, ons doet denken aan tijden van vóór de geboorte van Christus. Om den lezer het woord decreet te verduidelijken, 22 merken wij op, dat de bolsjewistische commissarissen allo bestaande wetten opzijde zetten en in plaats daarvan decreten uitvaardigden, waarvan het eene het andere tegensprak en deze decreten waren zoo groot in aantal, dat de heeren commissarissen struikelden over hun eigen afkondigingen en geen mensch er op dit oogenblik meer wijs uit kan worden.

Te gelijker tijd werd ook, ‘t zij op vermoedens, ‘t zij door verraad, in de particuliere woningen het goud en zilver weggeroofd.

Ook werd er een decreet openbaar gemaakt, bij hetwelk alle goudbewerkers, juweliers en particulieren verplicht waren alle gouden voorwerpen, die meer dan 1G solotnik (circa G6 gram per stuk) wogen, af te leveren aan de bolsjewistische regeering ; den goudsmeden werd absoluut verboden goud te verwerken. Zoodoende werd aan het Russische volk het edele metaal ontnomen, om het volgens verklaring der bolsjewiki tot volkseigendom te maken. Tot nu toe echter heeft het volk daarvan niets gemerkt en het zal er ook wel nooit meer iets van te zien krijgen; in plaats daarvan wordt het met Kerenki-papier gevoed. Kerenki heeten de Russische bankbilletten, welke nog tijdens Kerensky gedrukt werden en wel in waarden van 20, 40, 250 en 1000 Roebel, waarvan de 20 en 40 roebelbilletten zonder eenige onderteekening of nummering zijn; ook ontbreekt er de geringste garantie-verklaring op, dus: geld, dat voor een bende, die zonder eenige verantwoordelijkheid huishoudt, als geknipt is.

In welk aantal deze billetten gedrukt zijn, weten de bolsjewiki zelf in elk geval ook niet meer. De Russische landbouwers, die door de enorm hooge prijzen der levensmiddelen stapels van die “Kerenki” bezitten, betalen ze eenvoudig niet meer stuksgewijze of bij getallen uit, maar gewoonweg bij ‘t gewicht, wat natuurlijk elk vertrouwen in het gold, zelfs in het eigen land heeft weggenomen. Het spreekt vanzelf, dat bij zoo’n staatshuishouding van betaling der staatsschulden geen sprake meer kon zijn. Daarom maakten de bolsjewiki daarmede korte metten.

De staatsschulden, onverschillig of ‘t binnenlandsche of buitenlandsche waren, werden eenvoudig bij decreet geannuleerd, wat dus een internationale roof was.

Van de waardevermindering van den roebel, wat de bolsjewiki aanvankelijk voornemens waren te doen, moesten zij wel afzien, want de regeoring zelf had den roebel reeds volkomen gedeprecieerd; zoo kostte bijv. een rit met de electrische tram in normale tyden 5 kopeken; in den laatsten tijd kostte een rit reeds 1 roebel, dus twintig maal zooveel. De nationaliseering van particuliere woningen geschiedde op de volgende wijze: in plaats van de vroeger betaalde belasting op onroerende goederen, moest iedere eigenaar van een buis op korten termijn nu het tienvoudige daarvan betalen; als binnen den gestelden termijn de betaling niet was geschied, werd het huis vernationaliseerd, m.a.w. werd het volkseigendom.

Daar de huizen in Rusland, vooral in Petersburg en Moskou, zéér groot zijn en meestal wel de waarde van een millioen roebel vertegenwoordigen en naar rato belast worden, vertegenwoordigden dus de grondlasten zulke enorme sommen, dat de meeste reeds totaal verarmde huiseigenaren niet meer in staat waron, het tienvoud daarvan te storten. Zulks had de sluwe bende goed doorzien en berekend en zoo werd het eene huis na het andere genationaliseerd, d.w.z. den huiseigenaar eenvoudig afgenomen zonder dat er eenige schadevergoeding voor werd betaald.

Aan deze nationalisatie moesten zich niet alleen de Russen, maar ook allo buitenlanders onderwerpen, dus: andermaal een internationale roof; maar met deze nationaliseering heeft de bende zich eenigszins vcrgalopeerd. Het ondergeschikte personeel, zooals huisknechten, conciërges, moest, als behoorende tot het proletariaat, in de eerste plaats tevreden gesteld worden; in plaats van hun vroegere 15 a 20 roebel maandgeld kregen zij 200 a 300 roebel; het opruimen van sneeuw en keukenafval kostte door gebrek aan paarden en arbeiders het tienvoudige van vroeger; voor aanvullingen van dienstpaarden enz. werden fabelachtige prijzen betaald. Ook werden er voor de gezamenlijke genationaliseerde huizen commissarissen van toezicht aangesteld, die al vast een maandgeld van 700 roebel kregen, maar die bovenal de kunst verstonden, op allerlei wijzen hun zakken te vullen uit de revenuen van het huis zelf. Het is niet overdreven de veronderstelling te wagen, dat circa de helft van die commissarissen groote sommen gelds daarbij opstreek, want de bende verstond de kunst, decreten te publiceeren, die het heele volksleven vernietigden; maar aan eenige organisatie werd totaal niet gedacht. De bende kwam reeds spoedig tot de overtuiging dat de genationaliseerde huizen haar op die manier niet veel meer dan verlies opleverden. Dat kon gemakkelijk verholpen worden; particuliere bezitters van huizen mochten de huur niet verhoogen op straffe van hechtenis, de bende echter veroorloofde zich de huren der genationaliseerde huizen tot het dubbele, ja zelfs het driedubbele te verhoogen.

In ieder genationaliseerd huis werd een Huisraad gevormd, dio uit 7 à 8 personen bestond en uit en door de bewoners van dat huis gekozen werd. Deze Huisraad kreeg juridische kracht, had te zorgen voor in- en uitvoergelden van het huis, voor de verdeeling der kosten van

levensonderhoud dor bewoners en voor alle verdere regeling in het huis, een uitstekende maatregel, die reeds door de regeering van Kerensky was ingesteld en door de bolsjewiki werd nageaapt. Er begon voorbeeldige orde in de huizen te heerschen en de bolsjewistische jonge kerels en arbeiders werden door Raden gecontroleerd.

Dit kon echter op den duur deze bende natuurlijk niet bevallen de daarom heette het, dat die Huisraden alle uit “bourgeois” bestonden, wat in strijd was met de beginselen der bolsjewiki.

Luidens decreet moesten dus alle bestaande Huisraden ontbonden worden en nieuwe “Armenraden” worden gekozen, die uit enkel huisknechten, portiers en dienstboden der bewoners mochten bestaan. Van toen af had ieder verstandelijk ontwikkeld mensch kans de slaaf te worden van zijn eigen keukenmeid, kamermeisje of andere gedienstige.

Maar afgezien daarvan kan zich ieder zelf wel een voorstelling maken, hoe de administratie der huizen door zulke lui, die meestal lezen noch schrijven konden, werd gevoerd. Verder werden ook genationaliseerd alle mijnen van platina, goud, zilver, koper, steenkool enz. zoomede alle fabrieken. De arbeidersloonen werden dermate opgeschroefd, dat een verder voortbestaan der fabrieken onmogelijk werd; ook het gebrek aan grondstoffen en voornamelijk brandstof werd steeds gevoeliger, totdat eindelijk de geheele Russische industrie als verlamd werd en momenteel in letterlijken zin in Rusland niets meer wordt gefabriceerd dan oorlogsmateriaal, dat de boljewiki voor de verdere vernietiging der menschheid noodig hebben. Later werd ook nog de binnenlandsche en buitenlandsche handel vornationaliseord met en benevens alle import- en exporthuizen; de Sovjet-regeering was het eenige lichaam, dat gerechtigd was, waren te exporteeren, te importeeren, in ‘t algemeen te verhandelen. Ook dit was oen kolfje naar de hand der Joden, die, in voortdurend contact met de bolsjewistische commissarissen, de grootste zwendelzaken dreven. Behalve alle waren, die reeds in de veemen en groote handelshuizon eenvoudig waren verbeurd verklaard, werden ook alle waren, die zich op de douanekantoren bevonden en onderweg waren, als “volksbezit” ingerekend en menig eigenaar dier waren kon het tot zijn groote ontsteltenis aanzien, hoe die goederen bij kavelingen door Joden of ook wel door soldaten op straat verhandeld werden. Een der eerste taken, die de bolsjewistische bende zich oplegde, was die der scheiding tusschen kerk en staat; zij kon dan immers naar hartelust kerken en kloosters plunderen, wat dan ook door gewapende mannen van de Roode Garde geschiedde. Het volk, dat, zooals men weet, in den grond van zijn hart zeer godsdienstig is, protesteerde, met de geestelijkheid aan het hoofd, daartegen; volksmassa’s trokken zich samen voor de kerken en kloosters, maar werden door gewapende Roode Gardemannen uiteengedreven ; er werden zelfs kanonnen opgericht.

Het Russische volk moest het laatste sprankje Godsgeloof ontnomen worden, met welk doel anti christelijke en atheïstische lezingen door de bende werden gehouden en alle scholen verplicht werden, vóór alles begrippen van Bolsjewisme en Atheïsme bij te brengen.

Arme Russische jeugd, arme burgers der toekomst, wien roof, moord en schrikbewind wordt gepredikt en wien in de jaren der kindsheid reeds het geloof aan een hoogere macht, aan een God wordt ontnomen.

Ook het gecompliceerde rechtswezen in Rusland, met den senaat aan ‘t hoofd, was niet naar den zin van deze bende. Alle gerechtelijke instanties zoowel als de gezamenlijke advocaten van Rusland werden afgeschaft en er werd één enkele volksrechtbank ingesteld, waartoe het vroegere paleis van grootvorst Nicolas Nicolajewitseh gekozen werd. Als president werd aan

‘t hoofd gestold iemand, die vroeger tot ‘t laagste dienstpersoneel van een huis had behoord. De geheele rechtspraak gaat meer dan eenvoudig te werk; beide partijen worden gehoord en daarna beraadslagen de ter tafel zittende matrozen, werklui enz. onder elkaar, on zonder eenige wettelijke basis. voor argumenteering wordt de beklaagde öf vrijgesproken öf veroordeeld.

Ongeloofelijke tooneelen hebben zich daar afgespeeld; natuurlijk werd menigmaal een geestelijk hoog ontwikkelde totaal onschuldig zeer streng gestraft en menige bandiet van moord en diefstal vrijgesproken. Menigmaal brachten daar aanwezige vroegere advocaten de heeren rechters zóózeer in verlegenheid, dat deze de zaal verlaten moesten en de zitting tot een anderen dag verdaagd werd.

Ook werden alle notariaten opgeheven; deze waren immers volgens de bolsjewistische opvattingen totaal overbodig, daar er geen kapitalisten meer bestonden en ook de nalatenschappen aan de sovjet-regeering vervielen; en van een of ander handelscontract enz. kon heelemaal geen sprake zijn. Elke burger mocht ten hoogste een kapitaal van 10000 roebel bezitten en ook erfenissen mochten dit bedrag niet overschrijden, wat er méér nagelaten werd, verviel aan de sovjet-regeering. Een som van 10000 roebel was bij de heerschende toestanden juist toereikend voor één familie om er een paar maanden van te kunnen leven. Een scherp opmerker kon echter dadelijk constateeren dat ook dit decreet slechts diende om de roofzucht der bolsjewistische leiders te bevredigen, want het resultaat daarvan was niet bepaald verdeeling van kapitaal onder het volk in ‘t algemeen, maar alleen “changement de décoration”.

De kapitalisten en de gegoede ontwikkelde stand, die poogden met hun kapitalen Rusland industrieel en oeconomisch op te werken en daardoor aan den werkman oen bestaan verschaften, werden tot bedelaars gemaakt en omgekeerd werden in de eerste plaats vieze, in lompen gestoken, gewetenlooze Joden, matrozen en strafge van genen millionairs; lui, die nooit iets waren en bezaten en ook nooit iets worden en bezitten zullen, want het geld wordt door deze bende op de meest onverantwoordelijke wijze verspild.

Het gansche spoorwegwezen en het electrischetrambedrijt in Rusland vertoonen een beeld als nog nooit ter wereld is aanschouwd. Er heerscht daarin een chaos, waarin een eenigszins ontwikkeld mensch zich niet in kan denken, ja die zelfs den bolsjewistischen leiders te machtig was, zoodat zij de geheele leiding en administratie maar aan de arbeiders in dezen tak van dienst overlieten, waarbij dus de intelligente klasse, als ingenieurs enz., die bovendien ook saboteerde, absoluut niet meer in aanmerking kwam. Het is niet overdreven, als men verklaart, dat in Rusland geen enkele locomotief en geen enkele wagon meer in ongeschonden staat is. Niettegenstaande de prijzen op reisbilletten en op goederenvervoer enorm gestegen zijn en de treinen dermate overvuld zijn, dat reizigers op de imperialen en de buffers der wagons zitten, zijn de ontvangsten bij verre na niet toereikend om de groote geldzucht van ‘t dienstpersoneel te bevredigen, zóó zelfs, dat de werklui herhaaldelijk tot stakingen overgingen, daar de ontvangsten bij de verdeeling niet voldoende bleken te zijn om het volle spoorwegpersoneel uit te betalen.

Wanneer men in een wagon l°, of 2° klasse stapt, krijgt men op ‘t eerste gezicht den indruk, dat de wagon óf door brand óf bij een ramp sterk beschadigd is, maar al spoedig komt men tot de overtuiging, dat alle koperen voorwerpen, handvaten, haken, aschbakjes enz. er uit gestolen zijn ; alle bekleedsels der zittingen, fluweel of andere stof, is er uitgesneden; overal hangen samengepropte stukken paardehaar, waarmede de zittingen gevoerd waren, het

linoleum van wanden en vlooren is weggerukt, de meeste ruiten zijn gebroken, kortom, ‘t is een ruïne; van verlichting is geen sprake meer en alle wagons 1° en 2° klasse zijn geheel bezet met bolsjewistische soldaten of arbeiders, die natuurlijk niets betalen en men moet met zijn reisbillet eerste of tweede klasse al blij zijn, als men een plaatsje vindt op ‘t dak van een 3° klas coupé. Bijna aan elk station wordt men door de Roode Garde onderzocht en o, wee! als men ‘t een of ander eetbaars, geld of iets van waarde bij zich heeft; dat ziet men nooit terug. Ook leeren handkoffers met of zonder inhoud worden iemand met den revolvcrloop voor den neus weggekaapt. Men zou zoo zeggen, dat onder zulke omstandigheden niemand meer durft reizen en toch trekken duizenden en duizenden verhongerden naar de dorpen toe om daar te trachten voor veel geld en vooral ook voor geweven stoffen, schoenen, tabak en andere dingen, een of ander levensmiddel te krijgen.

Politie of gendarmerie, die vroeger in ‘t Czarenrijk een zoo groote rol speelde, ziet men heelemaal niet meer en toch moet het een Petersburger of Moskouer al dadelijk opvallen, dat dit uitschot der menschheid en juist dit bij ‘t Russische volk zoozeer gehate element, dat eeuwen lang een onbegrensde macht uitoefende en zoo menigen braven burger om hals bracht, het hoofdbestanddeel der tegenwoordige Roode Garde vormt, dus alweer: “changement de décoration; vroeger in dienst van den Czar nu van de Sovjet.

In plaats van politie ziet men hier en daar op den hoek van een straat of op een kruispunt een havelooze, in lompen gestoken jongen man staan met uitgemergeld gezicht en versufte oogen, die nauwelijks in staat is zijn geweer te dragen; dat zijn de bewakers der openbare veiligheid. Tegenover de Russische boeren, die ‘t grootste gedeelte der Russische bevolking vormen, heeft de Sovjetregeering zich meer dan gemeen gedragen; zij is den Russischen boer zelfs tot tyran geworden en is thans zijn aartsvijand. Aanvankelijk probeerde de Sovjet-regeering den Russischen boer langs den weg eener enorme propaganda, die millioenen kostte, aan zich te verbinden door over te gaan tot verdeeling der Kroon- en particuliere landerijen. Al heel gauw echter zagen de boeren in, dat zij aan deze landerijen absoluut niets hadden, daar zij niet eens in staat waren, het land, dat zij reeds bezaten, te bebouwen, want het ontbrak in de eerste plaats aan landbouwmachines en werktuigen en de heele veestapel was reeds zoo goed als vernietigd; er was geen zaaizaad, geen mest, niets hoegenaamd om het land te bebouwen; hoofdzakelijk had aan dit alles schuld de omstandigheid, dat de boeren de slaven der bolsjewiki werden en wel in veel erger mate dan vóór den tijd der heerschappij van Alexander II, die de slavernij afschafte, zooals wij weten. Iedere boer moest zijn graan afgeven, of hij wilde of niet, en kreeg daarvoor dan een geringe maximumprijs, die op verre na niet eens zijn kosten dekte en die met het onzalige Kerenki-bankpapier betaald werd, dat de boeren reeds bij stapels hadden liggen en waarmede zij niets wisten te beginnen. Zij hebben geen schoenen, geen hemd meer en moeten den strengen kouden winter door blootsvoets en nauwelijks gekleed rondloopen; een ellende, die zich niemand kan voorstellen, als hij het niet met eigen oogen gezien heeft.

‘t Geld ligt bij den boer bij stapels in huis; hij behoeft ook nog niet bepaald te verhongeren, daar hij zijn eigen brood heeft, maar hij moet naakt rondloopen.

De boeren lieten zich dat niet langer welge30 vallen, werden oproerig en verborgen hun graan; ja, zij verbrandden het zelfs ; velen begonnen uit hun graan brandewijn te stoken, opdat het maar niet in handen viel van de gehate bolsjewiki. Zij probeerden zelfs zich op allerlei wijze te wapenen en gaven 200 a 300 kilo meel voor een ouden revolver in ruil.

Hieraan wist de bolsjewistische boevenbende al spoedig een einde te maken. In de eerste plaats werd het brandewijn-stoken bij doodstraf verboden en in de tweede plaats werden kolonnes gewapende mannon dor Roode Garde naar de dorpen gestuurd, die zonder vorm van proces bij den boer zijn laatste koren in beslag namen; en waar zij brandewijn vonden, werd deze onmiddellijk opgedronken. Dit bracht de boeren op een denkbeeld: zij vergiftigden de brandewijn. Menige Roode Garde-soldaat heeft zóó zijn einde gevonden. Natuurlijk werd dit bekend en werd de brandewijn later eenvoudig vernietigd. Het is in de dorpen vaak tot bloedige gevechten gekomen en zulks zal ook nu nog wel ‘t geval zijn. Helaas! kan de boer, die totaal ongewapend is, geen weerstand bieden, maar één ding staat vast, dat de bolsjewiek de grootste vijand van den Russischen boer is geworden, reden waarom ook de Sovjet-regeering den boer eveneens tot “bourgeois” en contrarevolutionair heeft verklaard.

Ook het staats post- en telegraafwezen is totaal geruïneerd. Het is geheel overgelaten aan de beambten van dien tak van dienst; deze moeten zelf maar zien wat zij er van terecht brengen en hoe zij de kosten goedmaken. Stellen wij ‘t geval van een brief, die in Petersburg wordt verzonden met bestemming naar Petersburg zelf. Vroeger kostte zoo’n brief 5. kopeken, nu een roebel en men moet menigmaal een of twee weken wachten vóór de brief bezorgd wordt. Van brieven naaide provincie kan volstrekt geen sprake meer zijn, zulke brieven komen meestal heelemaal niet aan; ook telegrammen zijn gewoon weggesmeten geld; postpakketdienst bestaat heelemaal niet meer.

Spoorbeambten echter nemen wel op zich, pakketten tot een zeker gewicht, bijv. tusschen Petersburg en Moskou te expedieeren. Zoo’n pakket kost 5 tot 10 roebel, maar dat is dan ook de minste prijs. Wanneer het pakket aankomt, krijgt men er een kennisgeving van en daarmede begeeft men zich naar ‘t station, waar twee spoorbeambten, die de pakketten afgeven, de heele zaak in handen hebben; men geeft hun de kennisgeving.

“Een roebel bewaargeld voor ieder pakje betalen!” luidt het antwoord. “Ja , maar ik heb zooeven de kennisgeving pas gekregen”.

“Dat doet er niet toe, betalen of je krijgt je pakje niet.”

Er blijft al niets anders over dan te betalen. Er komen dagelijks één a tweeduizend van die pakketjes aan en bewaargeld moet ieder betalen. Een mooie verdienste van 1000 à 2000 roebel dagelijks voor twee mannen, die vroeger misschien 40 à 50 roebel maandgeld hadden.

De overige bolsjewistische besturen in Rusland, zooals Communisten enz., vertoonen alle precies ‘tzelfde beeld; men kan dagelijks van Pontius naar Pilatus loopen en men is nog even wijs als men geweest is. Zoo is in ongeveer een jaar het heele staatkundige en economische bestaan in Rusland door de bolsjewistische bende verwoest, wat op den eersten jaardag der sovjetregeering op de meest pompeuse wijze werd gevierd. De vreeselijkste gevolgen bleven niet uit. De voorziening der levensmiddelen is zoo goed als geheel opgehouden; eenerzijds kan de sovjetregeering om de reeds opgegeven redenen zoo goed als geen levensmiddelen meer bij elkaar krijgen; anderzijds ontbreken de transportmiddelen en wat nog met moeite en zorg bijeengebracht wordt, moet dienen tot voeding van het Roode leger, opdat dit ten minste de sovjet-regeering trouw zal blijven. Wilde men leven van de producten, die door tusschenkomst der sovjet-regeering als levensmiddelen worden verdeeld, dan zou men zich dagelijks met 1 of 2 gezouten haringen moeten vergenoegen, dat is alles. Wil men niet den hongerdood sterven, dan moet men woekerprijzen betalen en wel aan diezelfde bolsjewiki, die aan de arme reizigers op de treinen hun levensmiddelen hebben ontnomen en deze tegen

ongelofelijke prijzen ondershands weer Verkoopen. Om zoo'n leven te kunnen uithouden, moet men millionair zijn en daar er in Rusland onder de ontwikkelde kringen beslist geen kap alleen de bolsjewiek zich zoo'n leven.

Ieder ander mensch heeft slechts de keuze of den hongerdood te sterven, of bolsjewiek te worden. Daar elk mensch tot zijn laatsten ademtocht meer of minder aan zijn leven hangt en nog niet 't vertrouwen op betere tijden heeft verloren, kiest hij in wanhoop het laatste en wordt bolsjewiek.

Daar elk mensch tot zijn laatse of minder aan zijn leven het vertrouwen op betere tijden heeft verloren, kiest hij in wanhoop het laatste en wordt bolsjewiek.

De vroegere officierenstand heeft weinig te kiezen; voor hen zijn er slechts twee wegen open: dood of bolsjewiek; ook deze kiezen met weinig uitzonderingen het laatste en worden bolsjewiek. De burgers, die reeds van hun kapitaal beroofd waren of 't misschien nooit bezaten, wier zaak of bron van inkomsten hen ontnomen is en die van 1 of 2 gezouten haringen per dag niet leven konden, begonnen met eerst hun kostbaarheden aan den man te brengen en sleepten ton slotte den laatsten stoel uit hun huis, om voor de opbrengst daarvan levensmiddelen te koopen. Vroegere rijke huiseigenaren zaten in de kouken en kookten daar hun eigen potje, de eenige plek, waar nog een paar eenvoudige stoelen en een houten tafel stonden; de andere kamers waren reeds leeg. Het spreekt vanzelf, dat het zóó eerst met den eenvoudigen burgerstand ging, tot eindelijk ook de rijkeren en de rijksten zoover kwamen. Was men eenmaal zoover aan lager wal geraakt, dan was de', laatste uitweg nog slechts bolsjewiek te worden. Maar niet alleen de gesloten huizen gaven eon toonbeeld van menschelijke ellende, eenzelfde toestand viel. ook te constateeren in de hoofdstraten der steden.

Oude, voorname generaals loopen op straat couranten te verkoopen, voorname dames, die zelf thuis uit God weet wat een paar koeken hebben gebakken, staan er met een bord, waarop zij deze de hongerige volksmenigte aanbieden, hier en daar ziet men lui mot intelligent uiterlijk met een stukje chocolade staan, dat zij misschien zelf uit betere tijden bespaard hebben.

De bolsjewistische commissarissen, die voorbijgaan, slaan dezen lui hun paar koeken of couranten uit de hand; onwillekeurig komen iemand de tranen in de oogen als hij deze ellende aanschouwt en 't kan dan ook niet anders of ook die aan lager wal geraakte lui zullen eens bolsjewiki worden. Zoo breidt zich in Rusland voor 't oog van de buitenwereld het bolsjewisme uit en daarmede wordt juist die buitenwereld zand in de oogen gestrooid, want in werkelijkheid krijgt deze gevaarlijke bende haar aanhangers slechts door dwang. Heel het optreden van deze ruwe benden is in den waren zin des woords een Roode Terreur.

Ieder rooft en moordt naar 't hem invalt. Als ik aan de vreeselijko moorden terugdenk, dan rijzen mij de haren te berge en mijn pols houdt op te slaan. Zoo hebben de matrozen een admiraal in Kroonstad (vesting nabij Petersburg) eerst de oogen uitgestoken, hem toen hart, lever en nieren uitgesneden en daarna verbrand; op dergelijke wijze zijn er velen om 't leven gekomen. Officieren hebben zij, als in overoude tijden, zóó aan twee naar elkaar toe gebogen hoornen gebonden, dat bij 't loslaten der boomon het slachtoffer vaneengescheurd werd. Tot op heden worden duizenden der geestelijk ontwikkelde Russen, officieren, groote kooplui en bankiers gevangen gehouden en zoodra maar een of andere moordaanslag gepleegd wordt op een commissaris der bolsjewistische bende of een of andere organisatie tegen die bende ontdekt wordt, worden eenige honderden gevangenen doodgeschoten. Toen de schurk van een

Jodonbandiet Uritsky, die zich commissaris voor de bestrijding der contra-revolutie en der speculatie noemde, werd vermoord, zijn alleen in Petersburg 500 gevangen gehouden mannen uit de ontwikkelde kringen in de vesting gefusilleerd. En toen de moordaanslag op de hoofdfiguur der sovjets, Lenin, alias Uljanoff, werd gepleegd, zijn er eenige duizenden van deze ongelukkige slachtoffers gevallen. Wie in de nabijheid der vesting woonde, kon elken nacht het geknetter der ge- weren hooren, dan vielen weer onschuldige mannen ten offer aan deze roofzuchtige schurkenbende.

De koude winter biedt dezen moordenaars een nog vreeselijker wapen tot bevrediging van hun moordlust. Zoo worden er mannen onder den blooten hemel vastgebonden en zoo lang met water begoten, tot zij tot een ijsklomp worden en zoo den dood vinden.

Ten tijde dat ieder, naar maatstaf van de grootte zijner zaak, warme kleedingstukken voor ‘t Roode Leger of een daarmee overeenkomende som geld moest geven, was ik toevallig tot hetzelfde doel in het lokaal, waar het geld door een werkman en een matroos in ontvangst werd genomen. Er bracht iemand 5000 roebel aan, die de matroos in zijn zak stak en op de vraag of bij geen quitantie kreeg, antwoordde de werkman: “wij nemen geen geld voor de tweede maal op.” Den volgenden dag zag ik denzelfden matroos op straat in een kostbare pelsjas, die eenige duizenden roebels kostte. Op de Newsky Prospect (de hoofdstraat van Petersburg) zag ik ‘s zomers een matroos, die een collier van brillanten om den hals droeg ter waarde van minstens 50000 roebel. In de “cabinets particuliers” in de deftige restaurants, die vroeger door rijke lui bezocht werden, mogen nu nog alleen maar bolsjewiki binnengaan; daar wordt voor duizenden en duizenden verteerd en verdronken en de arme ontwikkelde stand verhongert.

Als ik aan den tijd terugdenk, dat in Rusland de cholera heerschte (in den zomer van 1918) dan zie ik schrikbeelden voor mij verrijzen, die ik mijn leven lang niet meer vergeten kan. Dagelijks reden er vrachtwagens door de stad, beladen met doodkisten, die in elkaar gespijkerd waren uit eenvoudige ruwe planken en waarin zich de ongelukkige slachtoffers der cholera bevonden; ditmaal waren het niet, zooals anders meestal, lieden uit de onderste lagen der maatschappij; neen, het waren nu voornamelijk de ontwikkelden, lui van naam, die, beroofd van hun laatste geld, door gebrek aan levensmiddelen of door reeds bedorven voedsel als offer dezer vreeselijke ziekte vielen.

Op zekeren dag zag ik op don hoek eener straat drie van zulke wagens staan; een menschenmenigte stond er omheen. Toen ik wat naderbij trad, bleek, dat het eerste paard uitgehongerd op den grond lag, het was reeds dood; uit de kisten liep een vloeistof en de lijkenlucht was zoo sterk, dat men het in de nabijheid niet uit kon houden.

Als men gaat door de straten der groote steden, kan men overal doode of stervende paarden zien liggen, waarop zich ‘t volk als uitgehongerde wolven werpt; ieder snijdt er zich zijn portie vleesch af en gaat weer heen; daardoor komen bij de bevolking de vele gevallen van mond- en klauwzeer voor. In het bolsjewistische Rusland is het vee zoo goed als uitgestorven; de meeste boeren hebben paard noch koe, alles is hun afgenomen; de koeien worden, of juister uitgedrukt, werden (want nu zijn er geen meer) geslacht en de paarden worden uitgehongerd om eindelijk, zooals wij reeds schetsten, ook tot voedsel voor het volk te dienen.

Brood is er in de groote steden reeds lang niet meer; in plaats daarvan voedde zich het volk aanvankelijk mot lijnkoeken, die oorspronkelijk dienden tot veevoeder; later werden broodjes van fijngewreven lijnzaad en eindelijk zelfs van allerlei graszaden gebakken, maar ook dit is

op on nu sterven de menschen als ratten den vreeselijksten hongerdood. Niet alleen de ontwikkelde stand verhongert, neen, ook de arbeider en de boer, en de tijd kan niet zoo heel ver meer zijn, dat de Russische arbeider en boer zich op de vreeselijkste wijze' op die bende zullen wreken, want waar de hongerdood iemand aangrijnst, verliest de mensch zijn verstand en wij moeten onwillekeurig denken aan Schillers woorden uit Das Lied von der Glocke: "Jedoch das Schrecklichste von allen Schrecken, das ist der Mensch in seinem Wahn". De wraak moet komen en zij zal ook loskomen op die onverantwoordelijke bende, die Rusland in oen levend graf verandert en poogt dit de heele wereld te doen. De bolsjewistische bende had nog verschillende andere hervormingen op 't oog, waarvan de eeno al meer dan de andere moordend was voor de cultuurontwikkeling.

Zoo zal waarschijnlijk de nationaliseering van alle vrouwen en kinderen in Rusland wel reeds gepubliceerd zijn, nu ik dit alles nederschrijf. Welke vreeselijke gevolgen ook dit decreet weer na zich sleepen zal, kan ieder zelf bij eenig nadenken beoordeelen en dan roepen wij onwillekeurig uit: O, God. waarom hebt Gij ons verlaten! Zoo heeft dan de bolsjewistische leiderstroep, die zoogenaamd strijdt voor de welvaart der proletariërs, in 1 1/4 jaar tijds het heele Russische rijk, dat zich in zijn macht bevindt, vernietigd, duizenden en nog eens duizenden onschuldige Russische burgers vermoord en uitgeplunderd, maar niets in 't leven geroepen wat den proletariër in de toekomst welvaart kan verschaffen. Ja, toch; zij hebben toch iets geschapen, namelijk de "al-Russische buitengewone Commissie tot bestrijding der contra-revolutie en speculatie", een instelling, waarbij vergeleken de schrikbewinden van een Nero of een Iwan den Verschrikkelijke maar kinderspel waren, een instelling met onbegrensde macht, waar armen en rijken, ontwikkelden en proletariërs zonder eonigen vorm van proces den wissen dood vinden, als zij niet openlijk verklaren en bewijzen, dat zij bolsjewiki zijn.

Verscheidene bolsjewistische Commissarissen zijn er reeds met millioenen vandoor gegaan, en dat zullen de anderen ook wel doen, totdat het arme Russische volk in honger en ellende te gronde gaat, als het nog niet bijtijds een reddende hand wordt toegestoken en hoe eerder dit gebeurt, des te eerder zullen honger en ellende in heel Europa verdwijnen, want als Rusland goed wordt geëxploiteerd, kan het half Europa van brood en grondstoffen voorzien.

Voor zoover het mij in weinig woorden mogelijk was, heb ik den lezer het bolsjewisme en zijn govolgen verklaard en ik blijf erbij, dat het een fanatieke, terroristische Jodenbende is, die met steun van het uitschot der mcnschhcid de cultuur van de gansche wereld vernietigt en een debacle van heel de wereld veroorzaken zal.

Geld en obscure elementen waren de twee factoren, die deze bende tot uitvoering van hun sluw doordachte plannen noodig had; beide vond zij rijkelijk in Rusland aanwezig, dat natuurlijk door de reeds uitgebroken revolutie, don algemoenen chaos in Rusland en Duitschlands politiek, nog in de hand gewerkt werd, en waar zij zich reeds had meester gemaakt van een groot deel der Russische rijkdommen, kon zij zich voldoende lieden koopen om daarmee over de heele wereld haar gevaarlijke propagande uit te breiden. Het is bekend, dat in Rusland ieder omkoopbaar is en dergelijke elementen vindt men overal. Maar één ding staat vast, nl. dat in Rusland deze bende zich met geweld van de heerschappij heeft meester gemaakt, dat echter de inteilectueelo Russische bevolking, van den eenvoudigsten arbeider af, in zijn hart geen bolsjewist is, maar, zooals wij reeds mededeelden, in vele gevallen öf door bedreiging met den dood of door honger word gedongen het te worden.

Al bedraagt het Roode leger in Rusland op dit oogenblik ook 300.000, 400.000, ja zelfs 500.000 man, zoodra er een werkelijk reddende macht opstaat, zal dit gansche leger met blijden zin zich totaal oplossen en er zullen slechts eenige duizenden bandieten overblijven, dat weet ieder, die de innerlijke verhoudingen van ‘t bolsjewistische rijk door en door kent.

En daarom is het onbegrijpelijk, dat de Entente en vooral Engeland en Amerika dit niet inzien, niet willen inzien; want, als Duitschland den oorlog had gewonnen, dan had het zeker binnen eenige maanden het bolsjewisme onderdrukt, maar daartoe behoort ook een ijzeren wil en een groot organisatorisch talent, twee eigenschappen, die elken Duitscher eigen zijn, maar elken Engelschman ontbreken. Door de vreeselijke nederlaag, die Duitschland heeft geleden, door de zware wapenstilstandsvoorwaarden en, last not least, door de voortdurende hongersnood, welke nog steeds door de onverantwoordelijke blokkade der Entente heerscht, was het voor de Russische bolsjewistische bende een kleinigheid, ook in Duitschland obscure personen met Russisch geld om te koopen, die ook daar alles in ‘t werk stelden om het uitgeputte, verhongerde volk van Duitschland op een dwaalspoor te brengen.

Tot dat doel werd reeds in Juli 1918 aan den toenmaligen vertegenwoordiger van de Russischbolsjewistische regeering in Berlijn, Joffe, 20.000.000 roebel overgemaakt, zoogenaamd tot ondersteuning der verhongerde Russische gevangen soldaten. In plaats daarvan werd al het geld voor propaganda uitgegeven en kwamen 1.000.000 Russische krijgsgevangenen om ‘t leven. Zoo zorgt de bolsjewistische bende voor het Russische proletariaat!

Dank zij de groote tegenwoordigheid van geest en de ingeboren discipline der Duitschers zal het deze bende echter wel uiterst moeilijk vallen, zich, evenals in Rusland, door geweldpleging en brutaalheid van de oppermacht meester te maken.

De bolsjewistische leiderstroep de hand te reiken staat gelijk met erkenning van ‘t goede recht van moord en roof in de wereld.

En wanneer de egoïstische en hebzuchtige regeeringen der entente niet willen inzien, dat dit element in de eerste plaats uit de wereld moet verdwijnen, al was het alleen maar om juist hoofdzakelijk de proletariërs der gansche wereld welvaart in plaats van ellende te brengen, dan dienen vóór alles de intellectueele volkeren der geheele wereld zelf aan dit treurspel een einde te maken, want de Bolsjewistische regeering is geen gekozen Russische regeering, zij is heelemaal geen regeering, doch slechts een fanatieke boevenbende, internationale terroristen.

Alle intellectueele volkeren moeten opstaan met in de éène hand het wapen ter vernietiging dier leiders, die moordenaars der menschheid en der cultuur, en in de andere hand brood voor de uitgehongerde volkeren.

Kapitalisten, doet afstand van onnoodige weelde; het is nu geen tijd, aan zucht naar luxe toe te geven, nu de wereldrevolutie ons bedreigt; daarmede maakt gij u slechts bij het ongelukkige volk gehaat en werkt bolsjewistische propaganda, m de hand. Geeft, zoolang u nog niet alles is ontnomen, een deel van uw kapitaal, ten einde de hongerlijdende volkeren te voeden; geeft den werklooze werk, opdat hij zijn brood kan verdienen en niet op slechte gedachten komt.

En vooral de Israëlitische ontwikkelde bevolking der gansche wereld behoort met raad en daad het bolsjewisme te bestrijden om aan de wereld en in hoofdzaak aan Rusland te toonen, dat zij niets met deze fanatieke bende te maken heeft, noch er mee te maken wil hebben;

integendeel, dat zij deze bende haat en al het mogelijke wil bijdragen om haar te onderdrukken; want het Russische volk gaan de oogen reeds open en wanneer het zich maar eerst heeft losgemaakt van deze bende, zou het wel eens tot Jodenpogroms kunnen komen zooals de wereldgeschiedenis ze nog nooit heeft gekend!

De gansche wereld houdt het oog gericht op den nu in Europa toevenden vredesengel, op den aanstichter van den Volkerenbond, President Wilson, en verwacht van hem wonderen.

President Wilson is een idealist; bij is een democraat in den waren zin des woords, eon edele natuur, maar hij alleen is niet in staat de wereld in haar gang van zaken te veranderen, haar te democratiseeren; dat hangt af van elk individu op zichzelf; ieder moet daartoe het zijne bijdragen. God heeft de wereld en de menschen niet geschapen om in eeuwige vijandschap te leven en om na zekeren tijd alles, wat edele naturen en vernuftige menschen gewrocht hebben, weer te vernietigen; neen, God schiep de wereld, opdat er vrede op aarde zij en een ieder zijn naaste liefhebbe als zichzelf En dat moet vooral de wereld der ontwikkelden niet vergeten. De arbeider is reeds alleen door ‘t werk, waarvoor hij bestemd is, door zijn dagelijksche bozigheden ruw, ongecultiveerd, hij heeft weinig tijd zich met cultuur op te houden; het is dus de taak der ontwikkelden, den werkman de behulpzame hand te bieden; in den omgang met hen leert deze de cultuur kennen. Vergeet niet, dat hij in de eerste plaats voor u, ontwikkelden, in ‘t zweet zijns aanschijns werkt, want uwe behoeften zijn heel wat grooter dan die der arbeiders, die zich met minder tevreden stellen. En eerst dan, wanneer elk egoisme en elke hebzucht uit den mensch verdwijnt en ieder zijn naasten lief heeft als zichzelf, of het een Duitscher of Engelschman, een rijke of een arme, een aristocraat of een proletariër is, eerst dan kan er van een volkerenbond sprake zijn en kunnen wij zeggen: Vrede op aarde, in de menschen een welbehagen.

Iwanof. W (1919). *Het Bolsjewisme en de Joden*. Den Haag: Veenstra.